

РЕШЕНИЕ

№ 4113

гр. София, 18.06.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 16.05.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **2971** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 от Данъчно-одигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. с чл.107, ал.4 от ДОПК, вр. с чл.4 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на М. С. С. срещу Акт за установяване на задължение по декларация АУЗД №3-1/18.01.2018г., издаден от инспектор по приходите при СО“О. Купел“, който е потвърден изцяло с решение на директора на дирекция „Общински приходи“, към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община. Претендира се неговата отмяна, като са наведени оплаквания, че незаконосъобразно общинската администрация не е признала привилегията за определяне на данък върху недвижимите имоти като за основно жилище.

В съдебно заседание жалбоподателя, чрез процесуалния си представител адв. Р. поддържа жалбата на посочените основания и заявените с жалбата искания. Претендира направените по делото разноси, които се изразяват в заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът - директор на дирекция „Общински приходи“, към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на подадената жалбата. Излага довод, че жалбоподателката е придобила правото на собственост върху недвижим имот, който е ателие и не отговаря на изискванията на Наредба №5 към ЗУТ, поради което дължи заплащането на следващия се за него данък в пълен размер, независимо от това, че го е

декларирала като основно жилище. Изразява искане жалбата да бъде отхвърлена, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Съдът като съобрази твърденията и възраженията на страните, както и представените по делото доказателства намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата допустима, като подадена за законоустановения срок и от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с който се засягат права. АУЗД №3-1/18.01.2018г. е връчен на жалбоподателката М. С. чрез надлежно упълномощено лице на 23.01.2018г., а жалбата срещу него е постъпила на 01.02.2018г. Решаващият орган е разгледал жалбата по същество в срока по чл.155, ал.1 от ДОПК и се е произнесъл с мотивирано решение, връчено на задълженото на лице на 02.03.2018г., с което е потвърдил обжалвания акт за установяване на задължение по декларация. Срещу потвърдителното решение е постъпила жалба, която е в срока по чл.156, ал.1 от ДОПК.

Разгледана по същество е основателна.

Не е спорно между страните по делото, че М. С. е придобила правото на собственост върху недвижим имот, представляващ: ателие № 8, находящ се на административен адрес: [населено място], р-н О. купел, [улица], ет.б, който е бил деклариран пред СО, р-н О. купел като основно жилище с декларация вх.№[ЕГН] /13.07.2012 г. Не се спори и по отношение на това, че за проверявания период – от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г., данъчно задълженото лице е заплатило пълния размер на следващия се данък върху недвижимите имоти и не е ползвал привилегията по чл.25, ал.1 от ЗМДТ, разпоредбата на която предвижда, че „за имот, който е основно жилище, данъкът се дължи с 50 на сто намаление“.

С АУЗД №3-1/18.01.2018г. на задълженото лице е определено данъчно задължение от общо 1 116.13лв. за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г., което е било внесено изцяло. Изрично е отразено, че на лицето не е било признато правото да заплати половината от следващия се данък върху недвижимите имоти, който се дължи в случая, в който имота се декларира като основно жилище.

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служителите на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл.4, ал.3 от ЗМДТ, в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а съгласно ал. 4, служителите по ал. 3 се определят със заповед на кмета на общината. Представена е заповед № СО15-РД-09-622/03.06.2015 г. на кмета на Столична община, с която лицата, заемачи длъжност „инспектор“ в дирекция „Общински приходи при СО са оправомощени да извършват установяване и събиране на местни данъци. Оспореният АУЗД №3-1/18.01.2018г. е издаден от инспектор по приходите в отдел „Общински приходи“ при СО, район „О. купел“, който е компетентен орган, предвид цитираната по-горе правна регламентация и посочената заповед на кмета на СО.

АУЗД е издаден в законоустановената писмена форма, като не се установяват съществени процесуални нарушения в производството по издаването му, които да предствляват самостоятелно основание за неговата отмяна.

Съдът намира оспореният АУЗД №3-1/18.01.2018г. за незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. Както бе посочено по-горе страните не спорят, че

придобитият от жалбоподателката М. С. недвижим имот е ателие, както и това, че през 2012 г. е бил деклариран като основно жилище. Административният орган също не оспорва факта, че за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. недвижимият имот се е ползвал като основно жилище. Легална дефиниция на понятието основно жилище е дадена в разпоредбата на §1, т.2 от ДР на ЗМДТ, която предвижда, че „Основно жилище е имотът, който служи за задоволяване на жилищните нужди на гражданина и членовете на неговото семейство през преобладаващата част от годината“. Безспорно е, че ателието съставлява недвижим имот. Не се спори от страна на ответника, че жилището е било използвано за задоволяване на жилищни нужди.

При тези данни съдът намира, че са изпълнени предпоставките на чл. 25, ал.1 от ЗМДТ. В ЗУТ е дадена легална дефиниция на понятието „жилище“. По смисъла на § 1, т. 30 от ДР на ЗУТ, „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Предвид това, като „жилище“ се дефинират недвижими имоти, чието предназначение е да задоволяват жилищни нужди (апартамент, къща, вила, ателие и др.).

Следователно, ако ателието задоволява жилищните нужди на неговия притежател и това е основното му предназначение, то същото отговаря на понятието за „жилище“.

В случая недвижимият имот е предназначен и служи за задоволяване жилищните нужди на семейството на неговия притежател през преобладаващата част от годината. Поради това и притежателят му има правото да се ползва от разпоредбата на чл.25, ал.1 от ЗМДТ, като заплаща половината от следващия се данък върху недвижимите имоти. В тази връзка съдът намира за необходимо да цитира и Разяснение изх. № 9400126 от 07.09.2016 г/ на Национална агенция за приходите относно деклариране на ателие по реда на ЗМДТ. Със същото се приема, че „оценяването, съответно облагането на недвижимите имоти, се извършва по предназначението им според одобрения архитектурен проект и др. строителни книжа. Когато действителното им използване не съответства на предназначението им по архитектурна документация, от значение е фактическото използване. В този смисъл са и указанията за попълване на декларацията по чл. 14 от ЗМДТ, относно таблица 3 „търг. обект“ /./: за обект, използван като магазин, аптека, склад за търговия на едро./, както и жилище - за къща, етаж от къща, апартамент, лятна кухня, вила и др. използвани за жилищни нужди.

В тази връзка ателие /студио и др./, принадлежащо на физическо лице, което се използва като жилище, следва да се декларира като жилище по реда на чл. 14, ал. 1 ЗМДТ.“

От изложеното следва да се направи извода, че жалбата е основателна. Оспорения АУЗД следва да се измени, като данъчното задължение за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. се определи в размер на 558.07лв. Надвнесенят от жалбоподателя данък и законна лихва подлежат на възстановяване.

На основание чл.161 от ДОПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски от общо 310лв., съставляващи заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение. Неоснователно е възражението за неговата прекомерност, тъй като същото е съобразено изцяло с Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161 от ДОПК,

Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ Акт за установяване на задължение по декларация №3-1/18.01.2018г., издаден от инспектор по приходите при СО, район „О. Купел“, потвърден с решение на директора на дирекция „Общински приходи“, към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, в частта с която на М. С. С., [ЕГН] е определен данък върху недвижимите имоти за обект, представляващ: ателие № 8, находящ се на административен адрес: [населено място], р-н О. купел, [улица], ет.6, в размер на 1 116.13/хиляда сто и шестнадесет цяло и тринадесет/лв., като ОПРЕДЕЛЯ данък върху недвижимите имоти за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2016 г. в размер на 558.07/петстотин петдесет и осем цяло нула седем/лв.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. С. С., ЕГН [ЕГН] сумата от 310 /триста и десет/лв., представляваща направените по делото раноски.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд на Република България.

Съдия: